

27ste zondag door jaar C

Lc. 17, 5-10

Eigenlijk bestaat het korte Evangelie van vandaag uit twee delen. Het eerste gaat over geloof, het tweede over nederige dienstbaarheid. En die twee delen samen vormen als het ware het portret of de definitie van een christen: dat is iemand die, vanuit het geloof, dienstbaar in het leven staat.

Eerst is er die vraag van de apostelen naar meer geloof. Apart eigenlijk dat uitgerekend zij dat vragen. Of toch niet. Na al die onderrichtingen die ze gehoord hebben en na alles wat ze gezien hebben begrijpen ze misschien nog wel beter dan anderen dat blind vertrouwen hebben in God niet altijd even gemakkelijk of vanzelfsprekend is. Daarom ook die vraag.

Eigenlijk maakt dat twee dingen duidelijk. Om te beginnen dat de apostelen geen bevoorrechte plaats hadden, geen uitzonderingsstatuut. Zoals alle christenen van alle tijden hebben zij alleen maar toegang tot God door het geloof: dat is de enige weg om thuis te komen bij God. En dat geldt voor iedereen: vanaf Maria en de apostelen tot aan de laatste christen. Er is maar één poort om het Rijk der Hemelen binnen te gaan, en dat is de poort van het geloof. Het laat bovendien ook nog iets anders zien. Als de apostelen daarin niet verschillen van ons, dan verschillen wij ook niet van hen. En dus is hun vraag eigenlijk evengoed de onze: “Geef ons meer geloof”. Want geloof wordt de dag van vandaag nogal eens aangevochten. Soms door gebeurtenissen van buitenaf: tegenslagen, rampen, ziekte en sterfgevallen: ze kunnen mensen doen wankelen in hun geloof. Soms gebeurt het ook door dingen van binnenuit. De geest van de tijd is niet direct de gemakkelijkste om gelovig te zijn, en het is niet zo moeilijk om u mee te laten slepen door allerlei valse goden: het geld, de macht, de carrière, het plezier, het eigen ik, enz. Zoveel dingen die het geloof van mensen van binnenuit kunnen aanvreten en uithollen.

Jezus' antwoord op de vraag van de apostelen kan verrassen. Eigenlijk zegt Hij dat een groter geloof niet nodig is: een klein geloof blijkt al voldoende te zijn. En dan gebruikt Hij een beeld wat in die tijd voor iedereen herkenbaar was. Een mosterdzaadje is één van de kleinste zaadjes die bestaan, terwijl de moerbeiboom de hoogste en sterkste boom is die men in het Palestina van Jezus' tijd kende. Het was ook de boom met de diepste en stevigste wortels. En toch lukt het dat kleine mosterdzaadje, dat kleine geloof, die grote boom de baas te kunnen.

Bijbelvaste mensen doet het misschien denken aan het verhaal van de kleine David en de reus Goliath, of aan de woorden uit het Magnificat: wie zich verheft zal vernederd worden en wie zich vernedert zal verheven worden.

En dat brengt ons eigenlijk bij het tweede deel van het Evangelie, over die onnutte knechten. Dat klinkt natuurlijk niet sympathiek of uitnodigend, maar in feite is het niet bedoeld om ons de grond in te boren, maar eerder om te voorkomen dat we naast onze schoenen gaan lopen. Want dat kan nogal

gemakkelijk gebeuren in de wereld waarin wij leven. Van een gelovige christen mag echter verwacht worden dat hij liefdevol en dienstbaar in het leven staat, zonder dat hij daar groot op gaat of wierook verwacht. Als het ons lukt om te doen wat vanuit ons geloof van ons gevraagd wordt, dan hebben we inderdaad niet meer gedaan dan wat van ons verwacht mag worden.

De Kerk in het Westen maakt een zware storm door: kerken worden leger en leger, steeds minder priesters en kerkgangers enz. Er zijn dan theologen, sociologen enz. die beweren over het redmiddel te beschikken, en dikwijls komt dat neer op grote verklaringen, plechtige schuldbekentenissen of spectaculaire gebaren. Als de Kerk al gered moet worden, dan zal dat niet gebeuren door verbale hoogstandjes of sensationele gestes. Als de Kerk in onze streken de storm overleeft, dan zal dat te danken zijn aan hen die standvastig blijven in het geloof, ook al is dat niet groter dan een mosterdzaadje, en die vanuit dat geloof dag in dag uit trouw, zonder geroep of gekraai, in alle stilte en bescheidenheid leven in dienst van God en hun medemensen. Een krachtiger fundament en getuigenis bestaat er niet. Amen.

Johan Goris, pastoor